

לכן, צרותיהן מותרות להתייבם, לפי שבשעת מיתה אין הן צרות ערוה.

ומוסיף התנא, כי מה שאמר "וכולן שמיאנו", לא בכל הנשים הללו יש אפשרות של מיאון, וכמו כן, לא בכל הנשים הללו יש אפשרות שהן תמצאנה איילונית.

ומה שאמר "וכולן שמיאנו" — לאו דוקא הוא.

אלא, יש להוציא מן הכלל הזה, את כל אותן העריות שיכולות להעשות ערוה עליו רק בהיותן גדולות, כשהן נעשות קרובותיו מכח נשואיו עם אשתו, וכיון שהן גדולות, הן אינן יכולות למאן.

וכמו כן, באותן הנשים אי אפשר לומר שהן נמצאו איילונית, וכפי שיתבאר:

ואי אתה יכול לומר בחמותו, ובאם חמותו, ובאם חמיו: "שנמצאו איילונית" או "שמיאנו".

שהרי איסור חמותו יתכן אך ורק לאחר שנשא את אשתו, בתה של חמותו, וכיון שיש לחמותו בת, הרי היא אינה איילונית, והרי היא בהכרח גדולה שאינה יכולה למאן, היות שקטנה אינה יולדת.

ועתה מבאר המשנה כיצד הן פוטרות צרותיהן:

ונוקטת המשנה לדוגמא את ערות בתו, משום שהיא נמצאת בתחילת רשימת חמש עשרה הנשים.

היתה בתו, או אחת מכל העריות הללו, נשואות לאחיו המת, והיתה לו, לאחיו המת, גם אשה אחרת.

אך אם אירע שלפני מיתת האח הפסיקה הערוה מלהיות אשת האח, וכפי שתבאר המשנה, ובשעת מיתת האח נופלת ליבום הצרה לבדה — אין היא נפטרת מדין צרת ערוה, למרות שהיתה נשואה יחד עם הערוה לאח הזה.

וכולן, כל הנשים שאסורות להתייבם מחמת היותן ערוה —

אם מתו בחיי האח, ונמצא שבשעת מיתה של אחיו נופלת רק הצרה, ולא הערוה.

או מיאנו,

אם אירע שהיו אותן ערוות נשואות לאחיו בשעה שהן קטנות, שהשיאן לו, אחיהן או אמן, בנישואין שתיקנו להן חכמים [כי קטנה אינה יכולה להנשא מן התורה אלא על ידי אביה].

ותיקנו להם חכמים שהן יכולות למאן ולומר "אין רצוני בקידושין שקידשוני אמי או אחי לבעל זה", ובאמירה זו בלבד היא יוצאת ממנו, ללא צורך בגט.

ולכן, אם אירע שמיאנה הערוה הקטנה בקידושי בעלה, נמצא שאינה נופלת לפניו ליבום עם צרתה, אלא הצרה בלבד נופלת.

או נתגרשו אותן ערוות מהאח לפני מותו.

או שנמצאו אותן ערוות שהן איילונית [אשה שאינה יכולה להוליד]. ונמצא שהיו קידושיהן בטעות, ולא היו נשואות לאחיו שמת.

כל אלו, כיון שלא נופלות הערוות כלל ליבום.